

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

XCIII.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

allegoriam Hieronymi, ad quam sine dubio respicit Albertus: & posuerunt gladios suos sub capitibus suis & fuerunt iniquitates eorum in osibus eorum, quia terror fortium facti sunt in terrâ viventium. Hi, inquit, qui hæreticorum principes extiterant, ad tantum malitiæ pervenerunt culmen atque cruciatum, ut nec cum fortibus atque gigantibus, qui à principio corruerunt, similia mereantur ferre supplicia. Quia nequaquam erroris sui actâ penitentiâ, descenderunt ad inferos, cum armis suis, rebelles contra DEUM & Ecclesiam ejus secum arma deferentes, de quibus scriptum est: filii hominum, dentes eorum arma & sagitta. Et posuerunt, ait, gladios suos sub capitibus suis, requiescentes in animo perduelli & pro summâ victoriâ sententiarum jacula complexantes, in tantum, ut iniquitates eorum fuerint in osibus eorum, hoc est, fortissima figmenta & erroris sui dogmata possidentes: Nihilominus tamen nulla est consequentia: Requiescunt hæretici in inferno in animo perduelli, ergo non peccant; quin contrarium potius sequitur, sicut ex supra dictis patet. Quamquam præterea Hieronymus, in ultimis his verbis, hæreticorum ingenium, non quale in inferno futurum est, sed quale in hoc seculo inter varia peccata pertinaciter fuit, antequam ad infernum descenderent, describi velit. Ex quo denudè pro nostrâ potius, quam Alberti sententia rectè concludi posse omnes animadvertunt.

XCIII. Quintum argumentum §. XLV. in nervum contractum, hoc pacto elidere Albertus conatur: Ad aliud dicendum, quod justitia divina facit, ut infligens istam obstinationem, sed non, ut causa meritoria. Sicut & mortem facit justitia Divina infligens, sed ut causa meritoria impii manibus & verbis accerserunt illam. Et est simile. Sicut fur primâ voluntate contrectat rem alienam, & condemnatur ad ostensionem justitiæ judicis, cum ligatur immobiliter super collum ejus & separatur ab eo etiam invito. Nempe distinguit inter causam obstinationis & inordinatorum motuum meritoriam & infligentem, seu non meritoriam, eamque sic applicat: sicut fur, ex propriæ voluntatis malitia, causa meritoria est suspendii, quod immobiliter collum ipsius ambit, ut tamen hoc non obstante, judex quoque causa sit, ejusdem suspendii, non meritoria, sed ex justitiæ decreto infligens: ita quoque inordinatorum in damnatis motuum, quibus immobiliter adhærent, causam meritoriam esse ipsam damnatorum malitiam, ut tamen hoc non obstante DEUS, tanquam justus judex, causa fit

sit non meritoria, sed infligens, ejusdem obstinationis & exinde
 propullantium moruum inordinatorum. Exinde absurdum
 non esse, ut eadem res partim sit à voluntate, partim à DEO, pro
 diverso respectu; quod verò à DEO est, peccatum esse non posse.
 Sed verò hæc iisdem responſionibus solvuntur, quibus præcedens
 exceptio. Nam I. fatetur nihilominus Albertus, obstinationem
 damnatorum à voluntate ipsorum esse, ut à causâ merente. Ergo
 hætenus erit peccatum. Qualis enim causa est, talis est effectus.
 II. Obstinationem illam à DEO infligente haud aliter esse posse,
 quam per gratiæ subtractionem, non per realem causalitatem, su-
 pra probavimus. III. Sic quoque Salvati secundum Albertum
 sunt causa meritoria confirmationis in bono, & DEUS est causa
 efficiens confirmationis eorundem, quod tamen ipsis non obest,
 quò minus benè agere & virtutem exercere possint. IV. Obsti-
 nationi damnatorum non rectè ab Alberto comparatur sive mors
 eorundem, sive immobile furis suspendium. Nam mors homi-
 nis naturalis & suspendium furis, quamquam ex peccato, ut pœ-
 na, oriuntur, peccata tamen in se non sunt, neque cum peccatis ne-
 cessariò connexa, sed finem potius peccandi faciunt, atque idèd à
 DEO, tanquam causâ infligente, omninò esse possunt: *Ego DEUS,*
& non est alter, formans lucem & creans tenebras, faciens pacem & creans
malum; Ego Dominus, faciens omnia hæc. Es. XLV. 7. Bona & mala,
vita & mors, paupertas & honestas à DEO sunt. Sir. XI. 14. Sed obsti-
 natio damnatorum in malo & ex peccato oritur & peccatum in
 se seu inordinatus contra legem motus est & denique ex eâ, tan-
 quam firmo fixoque habitu, peccata necessariò promanant. Atque
 idèd à DEO infligente nullo modo causalitatis esse potest, sive is
 sit influxus in rem inordinatam atque habitum malum physicus
 & realis, (quâ ratione DEUS causa physica mali efficeretur) sive
 concursus aliquis moralis, propter quem obstinatio ista DEO jure
 imputari posset. At verò DEUS multò minus causa mali mora-
 lis esse potest. Quamquam enim subtrahat auxilium, quo sub-
 tracto damnati in peccato *in statu suo* relinquuntur, quia tamen au-
 xilium istud non debuit, idèd moralis causa nequaquam reddi-
 tur. Quâ de re acutissimi philosophi, Paul. Slevogtus, *Disp.*
Acad. Mor. VI. §. 39. f. Dan. Stahlius, Disp. ad Tab. Met. Tab. VI. &
Pet. Musæus, in Metaph. c. XIII. egerunt. R 3 XCIV,